

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 668/2015
29.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Труљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Љ.С., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.С., адвоката Б.К., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1421/14 од 18.02.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 12/15 од 11.05.2015. године, у седници већа одржаној 29.09.2015. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.С., адвоката Б.К., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1421/14 од 18.02.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 12/15 од 11.05.2015. године у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 3) ЗКП, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 69/14 од 11.09.2014. године, окривљени Љ.С. је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ. Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а оштећени Д.В., С.В.1 и С.В.2 су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1421/14 од 18.02.2015. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Суботици изјављена против пресуде Основног суда у Суботици К 69/14 од 11.09.2014. године, па је наведена пресуда преиначена тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног Љ.С. огласио кривим за извршење кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став

3. у вези става 1. КЗ, за које га је осудио на казну затвора у трајању од осам месеци коју ће окривљени извршити у просторијама у којима станује, а истовремено је одређено да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те уколико окривљени једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. На основу члана 86. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „А“ и „Б“ категорије у трајању од једне године рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не рачуна у време трајања ове мере. Окривљени је обавезан да плати судски паушал у износу од 5.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, као и да накнади трошкове кривичног поступка чији ће износ бити одмерен у посебном решењу. Оштећени Д.В., С.В.1 и С.В.2 су ради имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж3 12/15 од 11.05.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Љ.С., а пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1421/14 од 18.02.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду захтев за заштиту законитости је благовремено поднела бранилац окривљеног Љ.С., адвокат Б.К., због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП, члана 439. тачка 3) ЗКП и члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да укине пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж3 12/15 од 11.05.2015. године и предмет врати том суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног, у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да су побијане пресуде донете уз повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати, односно истиче то да је другостепени суд засновао пресуду на жалби Основног јавног тужиоца у Суботици, али да жалбени наводи током поступка ниједним доказом нису потврђени.

По налажењу Врховног касационог суда, чињенично стање је, у побијаној пресуди Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1421/14 од 18.02.2015. године, утврђено на основу доказа који су у току поступка изведени у свему у сагласности са Закоником о кривичном поступку, при чему жалба Основног јавног тужиоца на првостепену пресуду Основног суда у Суботици сама за себе не

представља доказ у овом поступку. Притом, по оцени овог суда, околност да је Апелациони суд у Новом Саду другачије ценио изведене доказе током поступка и закључио да је окривљени крив за предметно кривично дело је у домену оцене суда изведених доказа и утврђеног чињеничног стања у побијаним пресудама које се захтевом за заштиту законитости не може побијати.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.С. истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да је током другостепеног поступка Апелациони тужилац у Новом Саду преиначио и променио основ за кривицу окривљеног и то како чињенично у односу на став Основног јавног тужиоца, тако и у односу на одредбе позитивноправног прописа из области саобраћаја које је такође изменио, због чега бранилац сматра да је оптужба прекорачена, односно да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Међутим, по оцени овог суда, изрека побијане пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1421/14 од 18.02.2015. године се ни чињенично ни бланкетно не разликује од оптужнице Кт 1271/09 Основног јавног тужиоца у Суботици од 05.09.2011. године, будући да је наведеном оптужницом окривљеном стављено на терет да се критичном приликом није придржавао саобраћајних прописа из члана 41. став 2. и члана 51. став 1. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, а због непридржавања тих бланкетних прописа је окривљени побијаним пресудама и оглашен кривим, при истом чињеничном опису предметног догађаја. С тим у вези, околност да је Апелациони јавни тужилац у Новом Саду током другостепеног поступка у својој завршној речи поменуо и друге одредбе Закона о безбедности саобраћаја на путевима, остајући притом код бланкетних прописа из оптужног акта, по налажењу овог суда, не представља прекорачење оптужног акта.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и у вези са тим наводи да је побијаним пресудама окривљеном изречена забрана управљања моторним возилом „А“ и „Б“ категорије, што је противно свим одредбама о кажњавању, те да закон не дозвољава да се окривљеном који је оглашен кривим изрекне мера забране управљања возилом које по категорији не припада возилу којим је окривљени управљао.

Како је одредбом члана 86. став 2. КЗ прописано да ће суд при изрицању мере забране управљања моторним возилом одредити на које се врсте и категорије возила забрана односи, то су по оцени овог суда, изнети наводи браниоца окривљеног неосновани, будући да наведена законска одредба

дозвољава суду да одреди више врста и категорија возила у односу на која ће изрећи меру забране управљања моторним возилом. Због изнетог неосновано бранилац окривљеног у захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да су наводи из изреке оспорене другостепене пресуде противречни разлозима пресуде и изведеним доказима, јер током поступка није изведен ниједан доказ који указује на то да окривљени критичном приликом своје возило није држао при десној ивици коловоза, те да суд није навео разлоге и околности на основу којих је изрекао кривичну санкцију окривљеном, будући да је приликом изрицања затворске казне неопходно за сваког окривљеног ценити и правилно сагледати све разлоге који се тичу врсте, а затим и висине кривичне санкције. Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на то да су разлози дати у побијаној другостепеној пресуди противречни њеној изреци, као и да пресуда у односу на одлуку о кривичној санкцији нема разлоге, а чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а што није законски разлог прописан у члану 485. став 4. ЗКП због којег окривљени, односно његов бранилац, могу поднети овај ванредни правни лек, из којих разлога је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, али у образложењу свог захтева не наводи ниједан разлог због којег сматра да је побијаним пресудама дошло до наведене повреде закона, због чега је Врховни касациони суд оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу којим је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**